

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

ต้องการความดีให้ดูภายใน

พวกเขา รักษาตามันเป็นสองแห่ง น้ำหนาว อันนี้นานนะ เราสงเคราะห์มาตั้งแต่ไปสร้างตึกให้โรงพยาบาลหล่มสัก นั่นละต้นเหตุ เราไปดูโรงพยาบาลเรื่อย ๆ สร้างตึก เวลาผ่านไปก็ดูครอบครัวว่านั่นแหละ เขามีอะไร ๆ เขาก็ขายสำหรับคนผ่านไปผ่านมา เราก็ดูแล้วก็ให้เขาซื้อของเขา เอนิดหน่อยซื้อไป เริ่มแรกนะ ซื้อแล้วเราเอนิดหน่อย แต่ให้เงินเต็มราคาของเรื่อย ดูกลับไปกลับมา จากนั้นก็ส่งเลย พอสร้างตึกเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ส่งเลยตั้งแต่บัดนั้น มันจะเป็น ๗ ปีหรือ ๘ ปีนำตึกโรงพยาบาลหล่มสัก ตั้งแต่บัดนั้นมา กระทั่งบัดนี้ สองด้านไม่เคยขาดเลยนะ เป็นประจำเดือนเลย เราไปรอบไหนก็ไปรอบนั้น ๆ เรื่อยจนกระทั่งทุกวันนี้

ไปกรุงเทพกลับมาแล้วยังไม่ได้ส่งให้เขา เขาคอยอยู่แล้ว พวกดอกไม้พวกอะไรที่เขาขาย มีข้าวหลามบ้าง ดอกไม้บ้าง เราซื้อเอาหมดนั่นแหละ ดอกไม้มีเท่าไรยกส่งเลยซื้อหมด ข้าวหลามก็เหมือนกัน ยกส่งเหมือนกัน มีเท่าไร ๆ มีก็บึ่งข้าวหลาม พวงมาลัยเขาเป็นลัง ๆ มาเลย คือเขารู้ เราเห็นใจเขาอะ เห็นใจด้วย สงสารด้วย คือธรรมดาเขาจะไม่ทำมากอย่างนั้น ก็ไม่มีใครจะซื้ออะไรนี่นะ พอจนเวลาเราจะไป เขาก็เตรียมดอกไม้พาดเป็นลัง ๆ เรารู้ลึ้งนี้มีเท่าไรก็เท่านั้น ยกหมดทั้งลังเลยแต่ไม่เอา ราคาเท่าไรจ่ายให้ตามนั้น อันนี้เอาไว้อขายตามทางเพื่อเป็นส่วนเพิ่ม เราว่าจ้ะ ข้าวหลามก็เหมือนกันไม่เอา ตลอดมาอย่างนี้ ดอกไม้มีมาก บางทีถึงสองสามพันก็มี เราซื้อยกส่งเลย ถามเขาเท่าไร เขาก็นับปั๊บ ๆ เสร็จแล้วเท่าไรคิดเป็นเงิน เราก็ให้ตามนั้นเลย ข้าวหลามก็เหมือนกัน บางทีเขาขอให้เอาข้าวหลามมา เราก็ว่าเรากินแล้วค่อยมานี้ ไม่เอา เอาให้พวกที่กินไม่มีเวลาลำเวลาเสีย เรากินแล้ว หมดเวลาแล้วไม่เอา ก็พูดไปอย่างนั้นแหละ พูดเฉย ๆ

ส่วนที่เขาขายตามด่านเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ค่อยเห็นนะเราไปนั้น เขาไม่เอาออกมา หรือยังงี้ก็ไม่รู้ ไม่เห็น ไปก็ยกทัพใส่กันตุมเลยแล้วไปเลยเรา มันเลยทับพวกนั้นหมดเลย เพราะเราไปแต่ละครั้ง ๆ สำหรับครอบครัวให้ครอบครัวละห้าร้อย ๆ ส่วนเด็กมีเท่าไรให้คนละร้อย ๆ หมดเลย เป็นพิเศษ คือรถเรามันเต็มพอดี สองด้านนี้เต็มพอดีเลย มากกว่านั้นก็ไม่ได้ เราไปตามทางเห็นแดงโหมเห็นอะไร อื้ออยากได้ คืออยากได้ไปฝากเขา แต่รถเรามัน

เพียบพอแล้ว ทั้งๆ ที่รถเราแน่นหนามั่นคง มันก็หนักพอ เลยเอาไม่ได้ ได้เฉพาะที่เราไปเท่านั้นเองไม่ได้ส่วนเพิ่ม

ด้านทางเขาใหญ่ก็เหมือนกัน เราผ่านขึ้นไปเขาใหญ่ดูด้านเขา ก็แบบเดียวกัน ที่แรกไม่ได้เอาอะไรไปให้แหละ ไปธรรมดา หลังจากนั้นให้ เอาไปเต็มรถเลย อันนี้ ๑๓ ครอบครั้ว ได้เป็นพิเศษ ๑๓ ครอบครั้ว มันมีผลไม้เยอะตามนั้น รถเราไปไม่ต่ำกว่า ๓ คัน เต็มเอี้ยดเลย ทุ่มลงนั้นหมดเลย พวกกูกี้ พวกน้ำปลา พวกขนมปัง ข้าวสารเป็นพื้น น้ำตาล ครอบครั้วละหนึ่งกิโล เป็นห่อๆ ห่อละกิโล ที่นี้ไปได้พิเศษก็คือผลไม้ เราได้ทุเรียนไปฝากเขา สองครั้งนี้ได้ทุกครั้งนะ ไปฝากสองครั้ง คราวนี้ได้มากกว่าคราวก่อน เต็มเอี้ยดๆ เลย ไปก็เทลงเลย เพราะเราจัดไปครบหมดทุกอย่างๆ แต่ก่อนมีไก่ด้วย เต็มวันไก่เขาไม่ขายกัน ก็เลยไม่ได้ ไก่ตามสายทางนี้เป็นถุงๆ พร้อมไปเลย ให้ครอบครั้วละถุงๆ เลย คราวนี้ไม่ได้

นี่ไม่ใช่อะไรนะ มีแต่ความเมตตาล้วนๆ เมื่อวานมากี่ชื่อของจากทางมาบ้าง เอาแต่เล็กน้อย จ่ายให้เขามากกว่านั้นๆ เรื่อยตามทาง อย่างนั้นแหละ ไปมีแต่ไปให้ไม่ไปเอา มีแต่ให้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงแบมือเลย เราไม่มีอะไรเรบอก เมตตาที่กวาดหมดเลยไม่มีเหลือ แล้วใครจะมาหาเรื่องว่าเราเอาเงินใส่ถุงใส่อะไรเรา พวกนี้เราวิตกนะ ทำให้วิตกไม่ได้ เพราะเราคิดเป็นธรรมทุกอย่าง เขาจะว่าอย่างไร อันนี้ไม่เอนเอียงจากธรรมเลย ไม่มีจะว่าดีว่าร้ายอะไรก็ตาม มันก็ตกไปๆ เหมือนกันหมดเลย ไม่อยู่ ตกไปหมดเลย แล้วก็ตกไปหาเจ้าของ ถ้าว่าร้ายมันก็ออกจากนี้(จิต) สร้างที่นี้มันก็เข้าที่นี้ ดิถีสร้างที่นี้เข้าที่นี้ไม่ได้ เข้าที่ไหน

แต่โลกก็ขยันตำหนิตีเดียกันให้สนใจตัวเอง นั่นละเอาไฟมาเผาตัวเอง นี่สะกิเลสกับธรรมมันต่างกัน กิเลสได้ทำให้เขาอย่างสนใจแล้วพอใจ นั่นละชนเข้ามาแล้วนะไฟ สมใจแล้ว เป็นอย่างนั้น แต่ไม่รู้จะทำยังไง แต่ก่อนก็ไม่รู้เหมือนกัน เวลานั้นรู้ปิดไม่อยู่ นอกจากพูดหรือไม่พูด เฉยเหมือนหูหนวกตาบอดไปอย่างนั้นแหละ เฉย เขาจะว่าอะไรเราเฉย ที่เราตอบโต้บ้างนั้นเพื่อเป็นคติแก่ผู้ฟังทั้งหลายต่างหากนะ ไม่ได้เพื่อโต้ตอบเขาแก้เขานะ แต่เขาไม่สนใจจะแก้ละ ถ้าเขามีภาชนะพอจะแก้ได้ เขาจะมาว่าเราอะไรอย่างนั้น เราเอาของดีของดีให้เขา เขาไม่ยอมรับ เขาจะรับแต่ของชั่วคนพวกนี้ แก้กั้แก้ไปเพื่อคนอื่นได้ ฟังเหตุผลต่างหากนะ เราไม่ได้แก้เพื่อคนนี้ คนนี้เราไม่สนใจ มีแต่ภาชนะเลอะๆ มันจะรับของดีได้ยังไง

ตำหนิเรามากก็แก้ของเขาไป ว่าเขาจะยอมรับ เขาไม่ได้ยอมรับนะพวกนี้ ก็ยิ่งจะเพิ่มเข้าไปอีก เมื่อเป็นเช่นนั้นจะไปยุ่งอะไรกับเขา แก้ไปนั้นมีแต่แก้เพื่อคนอื่นทั้งหลายจะได้

เป็นคติ คำแก้ของเรา ยกตัวอย่างที่มันสะดุดหัวใจมากที่สุดก็คือพระด้วยกัน นี่เราพูดชัด ๆ เลยเพราะมันออกมาทางทีวีเสียด้วย คนเห็นทั้งโลก แต่เราไม่ได้ออก เราตอบทางนี้มันออกทางวิทยุ มันก็รับกันทางวิทยุ ทางอินเทอร์เน็ต ทางนั้นเขาออกทางทีวีเลย ให้เห็นตัวอย่างชัดเจนว่าใครเป็นคนพูดอย่างนี้ ๆ ยืนยันทำให้โลกเขาได้เห็น เช่นอย่างสมมุติว่า ต่อว่าให้พวกพระป้าว่าเป็นพระวิกัลจริต นี่แหมเราสะดุดแรงมากที่สุด สะดุดใจก็ก โทษขนาดนี้เขี้ยวเหวพระเราแท้ ๆ ไม่ใช่ผู้อื่นผู้ใด พระแท้ ๆ ทำไมพูดอย่างนี้ได้ลงคอ เลวร้ายยิ่งกว่าใคร ๆ ประชาชน เลวร้ายกว่าเขาไปอีกเยอะ เราเอามาพิจารณาด้วยความสลดสังเวช

เราไม่ได้ยกโทษคนนั้นนะ เอามาพิจารณาถึงเรื่องบาปกรรมที่พระสร้างใส่ตัวเองนี้ โดยไม่มองดูเพศของตัวเองบ้างเลย คำพูดเหล่านี้เป็นคำพูดที่เสียหายอย่างร้ายแรงทีเดียว ไม่ใช่ธรรมดา ยกตัวอย่างผู้ที่พูดอยู่นั้นนะ รับมรดกของพระพุทธานุเจ้ามาโดยสมบูรณ์ เหมือนกับพระทั้งหลาย แล้วทำไมจึงเอามรดกที่พระพุทธานุเจ้ามอบให้มาตีหน้าผากพระพุทธานุเจ้า และตีพระสงฆ์ทั้งหลายทั่วประเทศเขตแดน ว่าพระที่อยู่ในป่าเป็นพระวิกัลจริต ฟังซินะ เราเป็นวิกัลจริตอะไร มันเลยบ้าไปแล้ว มันเลยวิกัลจริต เข้าถึงขั้นบ้าไม่ยอมรับบาปบุญอะไรแล้ว

พระบวชมานี้ปีทีเดียวจะไม่มีเว้น ตามหลักศาสนาที่พระพุทธานุเจ้าทรงแสดงให้ด้วยความจำเป็น พอพระบวชเสร็จแล้วท่านสอนอนุศาสน์ ๘ นิสสัย ๔ อกรรมกิจ ๔ อกรรมกิจ ๔ คือห้ามไม่ให้ทำ เด็ดขาดไปเลย เป็นสิ่งที่ร้ายแรงมาก นิสสัย ๔ ก็คือ อยู่รุกขมูลร่มไม้ บิณฑบาต ถือผ้าบังสุกุล ฉันทาตองด้วยน้ำมูตรเน่า คำว่า รุกขมูลเสนาสน์ เรายกให้เต็ม ศัพท์เลยว่า รุกขมูลเสนาสน์ นิสสัย ปัพพชชา ตตถ เต ยาวซีวี อุตสาโท กรรมโย นี่พระพุทธานุเจ้าประทานให้ อุปัชฌาย์ต้องให้อย่างนี้ทุกองค์ ไม่ให้ไม่ได้ ผิด จึงว่าร้ายแรงมาก บังคับเลยเทียว เพราะฉะนั้นพระทุกองค์ต้องได้ นิสสัย ๔ อกรรมกิจ ๔ หลังจากบวชปีแล้วก็สอนอันนี้เลย เป็นประโยคสุดท้ายในการบวชเสร็จก็สอนอันนี้เลย

เบื้องต้นก็ขึ้น รุกขมูลเสนาสน์ จากนั้นก็ ปิณฑยาโลปโกชน์ เรื่อยเหมือนกัน คือบวชแล้วให้เธอทั้งหลายเที่ยวอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ฟังซิพระพุทธานุเจ้าละนี่ ทรงบำเพ็ญอยู่ในป่า ตรัสรู้อยู่ในป่า เห็นคุณค่าของป่าเป็นยอดทีเดียว จึงเอาอันนี้มาสอนพระ พระผู้ที่โจมตีพระป้าอยู่นี้ก็ได้รับเหมือนกัน นี่ละฟังให้ชัดเจน รุกขมูลเสนาสน์ นิสสัย ปัพพชชา ตตถ เต ยาวซีวี อุตสาโท กรรมโย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้เธอทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำ เงื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ่งลอมฟาง อันเป็นที่สะดวกแก่การบำเพ็ญสมณธรรม ไม่พลุกพล่านวุ่นวายด้วยสิ่งต่างๆ ที่เป็นข้าศึกของธรรม แล้วเธอทั้งหลายจง

อุตสาห์พยายามบำเพ็ญอย่างนี้ตลอดชีวิตเกิด ยาวชั่ว อุสุสาโท กรณีโย อุสุสาโท ก็คือ อุตสาหะ ยาวชั่ว ก็ตลอดชีวิต นี่เป็นบทสำคัญมาก

พระพุทธเจ้าสอนให้อยู่ในป่า พระองค์ทรงบำเพ็ญมาแล้ว บำเพ็ญอยู่ในป่า แล้วก็ ตรัสรู้ในป่า ตรัสรู้ที่ใดก็เห็นแล้วในคัมภีร์ จำเป็นต้องบอกกันอะไร จากนั้นพระไปก็สอนให้ อยู่ในป่าๆ ทั้งนั้นๆ เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ธรรมะข้อนี้ไม่เว้น อุปัชฌาย์องค์ใดต้อง สอนธรรมะข้อนี้ เป็นโอวาทที่สำคัญเด็ดขาดมากที่สุดแล้ว แล้วผู้ที่ไปบวชต้องได้รับโอวาทข้อ นี้มา แล้วเหตุใดจึงมาขยี้ขยำได้ถึงขนาดนี้ นี่ชิมันน่าคิดนะ พิจารณาซิ ออกจังก้าอยู่ที่ทีวี ด้วยนะ ออกประกาศว่าเป็นความเลวร้ายของพระป่า ลามเข้าไปหาพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นสกุล แห่งพระป่ามาแล้ว นั่นเห็นไหมล่ะเข้าถึง ตึกบาลพระพุทธเจ้าโดยลำดับ สวาททั้งหลายโดย ลำดับ มาถึงพระป่าซึ่งเดินทางสายเดียวกัน ถูกตึกบาลทั้งนั้น แล้วฟังซิพิจารณาซิ ผู้ที่มา โจมตีแบบนี้เป็นยังไง

โอวาทข้อนี้ได้รับมาแล้ว เป็นพระสมบูรณ์แบบด้วยโอวาทข้อนี้ข้อหนึ่งเช่นเดียวกัน หมดพระในประเทศไทย จะเป็นอุปัชฌาย์ต้องฝึกซ้อมเป็นอุปัชฌาย์เสียก่อน ให้บวชด้วยวิธี อันถูกต้อง จึงจะยอมให้เป็นอุปัชฌาย์บวชกุลบุตรได้ เมื่อให้ถูกต้องก็ต้องสอนธรรมข้อนี้ ด้วย ถ้าธรรมข้อนี้ไม่สอนนี้ผิดเลย ปลอดภัยจากอุปัชฌาย์จะว่าอะไร มันก็เป็นอย่างนี้แล้ว พิจารณาซิ มันเลวร้ายขนาดไหน ลงได้ว่าพระป่าเป็นวิกลจริต ตัวผู้ว่าเป็นอะไร มันเลยบ้า ไปแล้วนั้น มันเลยวิกลจริต มันกลายเป็นชั้นบ้าหมดคุณค่าหมดราคา คำพูดเช่นนี้ตี หน้าผากพระพุทธเจ้าลงมา ตีศาสนาพุทธของเราแหลกหมดไม่มีอะไรเหลือเลย มันเป็น คำพูดที่สมควรแล้วหรือกับพระแท้ๆ ผ้าเหลืองหัวโล้นโกนคิ้วออกมาพูดจังก้าอยู่ โอ้อ่า ฟูฟ่าว่าตัวรู้ตัวฉลาด ว่าเป็นจอมปราชญ์ มันจอมปราชญ์อะไร จอมมหาโจรมหากภัยปล้น ศาสนา ตีหน้าผากพระพุทธเจ้า สวาททั้งหลายลงมาตลอด ด้วยคำว่าวิกลจริตเพราะการอยู่ ในป่าของพระพวกนี้ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมา เอาไปฟังซิ พิจารณาซิ

นี่ละวิธีการโจมตีของพวกนี้ ทางพระก็ไปแบบมหาโจรอันธพาล ไม่มีกิริยาของพระ ติดเลย คำพูดเหล่านี้ไม่ใช่คำพูดของพระ ถ้าเป็นคำพูดของพระจะว่าพระพุทธเจ้าได้ลงคอ ยังไง พิจารณาซิ นี่ตึกบาลพระพุทธเจ้าลงมาโดยลำดับลำดับ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ด้วย ความโอ้อ่าฟูฟ่า เป็นจอมปราชญ์ของตัวเองให้โลกได้เห็น คือว่าให้สมใจก็เอา ให้ได้สมใจ นั้นแหละ ด้วยความเคียดแค้นอะไรก็แล้วแต่ ถ้าดีใจไม่พูดอย่างนั้นคนเรา ต้องเคียดแค้น โจมตีแบบไหนถึงจะฉิบหายวายปวงของอีกฝ่ายหนึ่งแล้วเป็นที่พอใจ กิริยาเหล่านี้ไม่ใช่ กิริยาของพระ พระจะมาพูดอย่างนี้ไม่ได้ ยิ่งพูดถึงพระพุทธเจ้าและพวกพระอยู่ในป่าแล้ว

หมดค่าหมดราคาทุกอย่างเลย ยังเหลือแต่ลมหายใจฟอดๆ หมดโดยประการทั้งปวง ในความเป็นพระด้วยกันรู้กันหมด ศึกษาเล่าเรียนมาด้วยกัน ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะมาพูดอย่างนี้ให้โลกเขามีสมบัติผู้ดีฟัง พระผู้มีสมบัติผู้ดีอยู่แล้วประจำตัวท่านก็ฟังไม่ได้ ยิ่งประชาชนเข้าไปอีกเขาก็จะฟังได้อย่างไร นี่ละความเลวร้ายของพวกที่ทำลายชาติทำลายศาสนาเวลานี้ ทำอย่างนี้เอง

มันมีขึ้นคืออะไร ลงขนาดนี้แล้วเราจะไว้ใจได้อย่างไร ลงขนาดตีหัวพระพุทธเจ้าได้ลงคอโดยสิ้นเชิง เรียกว่าเหง้าของศาสนาโค่นลงหมดเลยไม่มีเหลือ แล้วคำพูดอย่างนี้จะมีใครเคารพได้ลงคอไหม นอกจากประกาศความเลวร้ายของตัวเองว่าเลวกว่าเทวดาทัดเท่านั้นเอง มีเท่านั้น มันขนาดนั้นนะเวลานี้ ออกทุกแบบ เพศของพระก็ออกแบบนี้ ไม่มีแบบพระติดเลย เป็นมหาโจร เป็นอันธพาล เป็นนักเลงโต เป็นมหาภัยต่อชาติต่อศาสนาร้อยเปอร์เซ็นต์ การแสดงกิริยามาอย่างนี้ นี่เรายกมาเพียงเอกเทศ ที่โจมตีนอกจากนั้นมันก็เป็นแบบเดียวกัน บริษัทบริวารเดียวกัน ไม่ใช่เป็นจอมกษัตริย์เหมือนที่โจมตีพระพุทธเจ้ามาถึงพระป่า อันนี้รุนแรงมากที่สุด เสียหายมากที่สุด วิธีโจมตีเหล่านั้นมันก็พวกบริษัทบริวารเดียวกัน หอรรถหาธรรมไม่ได้เลยนำมาพูด เครื่องหมายของพระจึงไม่ปรากฏ นอกจากมหาภัยมหาโจร อันธพาลเท่านั้นพูดได้เต็มปาก ใครๆ เขาฟังแล้วเขาก็พูดได้ ประชาชนทั้งหลายตลอดพระเณรมีใครไปพูดอย่างนี้ เพราะเป็นเรื่องรุนแรง

โคตรเหง้าของพุทธศาสนาคือป่า พระพุทธเจ้าเป็นโคตรเป็นแซ่ของศาสนา อยู่ในป่า ทรงบำเพ็ญในป่าอิสิปตนมฤคทายวัน กรุงพาราณสี ถ้าเราจำไม่ผิดนะ ก็เรียนมานานแล้ว นั่นละต้นเหง้าจริงๆ อยู่ นั่น สมัยก่อนท่านไม่ได้ว่ามหาวิทยาลัยป่า ทุกวันนี้ตั้งมหาวิทยาลัยทันสมัยขึ้นมา มหาวิทยาลัยสงฆ์ ไปดูชมมหาวิทยาลัยสงฆ์ มีแต่ความรู้วิชาของตัจฉานวิชา มีแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มอยู่ในมหาวิทยาลัยสงฆ์ เอาฆราวาสเข้าไปสอนพระ มีแต่สอนเรื่องวิชาทางโลกทางสงสารเรื่องกิเลสตัณหาล้วนๆ โดยอาศัยศาสนาเป็นเหยียงเหยียบขึ้นๆ เท่านั้น ศาสนามีความหมายอะไร มหาวิทยาลัยสงฆ์มีแต่เรื่องเรียนวิชาเลอะๆ เทอะๆ เรียกว่าตัจฉานวิชา ไม่ได้เป็นวิชาของพระพุทธเจ้าเพื่อคุณงามความดี เพื่อหลุดพ้นจากทุกข์แต่ประการใดๆ เลย มีตั้งแต่เพื่อลากันลงๆ ด้วยมหาวิทยาลัยสงฆ์

เอาฆราวาสไปสอนพระ เดินอ้วดอ้วดๆ โอ๊ย ทำใหญ่เสียด้วยนะ ฆราวาสเข้าไปสอนพระ พระก็หมอบละชิ อู๊ย เราดูแล้วดูไม่ได้ เราสลดสังเวช เราไปดู เดินดูซัดๆ ดูด้วยการพิจารณา โอ้ ศาสนามันเริ่มหมดคุณค่าไปแล้ว กิเลสกำลังเข้าเหยียบ แล้วยกกันเต็มทีนะ เรียนแล้วก็ยกยกกันเต็มที่ ยกยกกิเลส เหยียบศาสนาลงเต็มที่เหมือนกันหาว่าตัวไม่ ฟังซิ

มหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้าพอเข้าไปศึกษาแล้ว สำเร็จออกมา องค์นี้สำเร็จพระโสดา องค์นี้สำเร็จสกิทา องค์นี้สำเร็จอนาคา องค์นี้สำเร็จพระอรหันต์ มาเป็น สงฆ์ สรรณคจฺฉามิ ของพวกเราจากมหาวิทยาลัยป่าของพระพุทธเจ้า นั่นเห็นไหมละ ท่านเหล่านี้สำเร็จมาจากป่า แม้ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน อย่างพ่อแม่ครูจารย์บวชแล้วเข้าป่าตลอดจนกระทั่งท่านนิพพาน นั่นเห็นไหม ท่านเป็นอย่างนั้น ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ท่านก็ดูเอาชีวิตตัวอย่างของท่านเป็นยังงัย ท่านไปจุ่นจ้านๆ ในกระตูกหมูกระตูกวัว แล้วเอากระตูกหมูกระตูกวัวไปอวดมรรคผลนิพพานไหม ไม่เคยมี ท่านทำมาท่านทำอย่างนั้น

ที่นี้เวลานี้มันก็เป็นตรงกันข้ามแล้ว ก็เลสมืออำนาจบาตรหลวงมากแล้วเหยียบธรรมลงๆ ของดีพลิกให้เป็นของชั่วไปหมด ของชั่วยกให้เป็นของดี ก็เหมือนเรยกกองขึ้นนั้นแหละ มันอยู่ในมือก็เหม็นอยู่ในมือ ยกขึ้นสูงเท่าไรมันก็เหม็น ยกขึ้นไปบนเมฆมันก็ไปเหม็นอยู่บนเมฆ กองขึ้นเข้าใจไหม ของเลวมันก็เป็นอย่างนั้น อยู่ที่ไหนมันก็เลว อยู่ในหัวใจเราก็เลว เอาออกไปไหนมันก็เลว กิริยาท่าทางแสดงออกไปด้วยความเลวร้ายเลวทั้งนั้น ไปแสดงอยู่บนฟ้าบนอากาศ มันก็ไปเลวอยู่บนฟ้าบนอากาศ ธรรมดาของเลวจะดีไม่ได้ละ แต่ของดีนี้จะเอาไปไว้ใต้ดินก็ดี

อย่างพุทธศาสนานี้ ธรรมที่เลิศเลอ เอ้า เหยียบลงไป เหยียบเจ้าของเอง นั่น ไม่ได้เหยียบถูกพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ท่าน เพราะท่านเลิศเลอพอแล้วเหยียบถูกท่านได้ยังงัย มีแต่เหยียบกบาลเจ้าของ เหยียบคอเจ้าของลงไปๆ มันก็ไม่รู้ พอใจเหยียบนะทุกวันนี้ โลกพอใจเหยียบศาสนาแหลกละไปหมด ไปดูที่ไหนจนจะดูไม่ได้ละ ถ้าดูแบบธรรมดาโลกๆ นี้ดูไม่ได้ แต่ธรรมดูแบบธรรม ดูเหมือนไม่ดู รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น แต่ถ้าพอที่จะเป็นประโยชน์บ้าง เป็นคติเครื่องเตือนใจคนบ้าง เราก็ออกเสียเวลานั้น คนนี้ไม่รับก็ตาม คนอื่นมีทางรับได้ มีแง่ที่จะเอาอยู่นั้น ไม่ใช่ทำให้แล้วสมใจตัวเองไปเลย ท่านไม่ได้มุ่งอย่างนั้น ท่านมุ่งประโยชน์ ผู้นี้ไม่ได้คนนั้นจะได้ๆ นั้น

ตั้งที่พูดเวลานี้ ตัวเทวทัต ตัวจอมปลอม ตัวมหาภัย ตัวอันทพาล มันไม่ฟังนะ มันไม่สนใจละพวกนี้ละ คนดีมีอยู่มากจะฟังเป็นคติเครื่องเตือนใจตัวเอง คนนั้นอย่าไปสอนเลยมันเลยแล้ว พระมากุสลา ไม่กุสลาไม่สำคัญ มันเลยไปทุกอย่าง เรียกว่าบอกบุญไม่รับแล้ว จะไปสอนมันอะไร กุสลา ธมฺมา ให้มันเสีย ถ้าจะสอน ไปนั่งบิ๊บแล้วก็มองดูกล้วยหอมกล้วยไซ้ตามบริเวณนั้น กุสลา ธมฺมา กล้วยหอมอยู่ไหนนา ให้ไปถามอย่างนั้น อย่าไปถามว่าคนนี้ตายแล้วไปไหนนา จะไปยกเขาขึ้นสวรรค์นิพพาน บอกไม่มีหวัง ถ้าเขานิมนต์หลวงตาก็ไปจะไปหาดูกล้วยหอม ไหนละกล้วยหอม ไหนละกล้วยไซ้ จะว่าอย่างนั้น คนนี้มันตาย

แล้วไปไหน ไปไหนก็ช่างโคตรมันซิ การตอบเข้าใจไหม มันขนาดนั้นแล้วมันจะเอาอะไรมาเป็นผลเป็นประโยชน์

ความเลวของจิตใจเป็นอย่างนี้ทุกวันนี้ พี่น้องทั้งหลายให้ดูเอานะ ที่มาพูดเหล่านี้เพราะความดี ดีเลิศมี ความเลว เลวอย่างร้ายแรงมี เอามาแก้มาชะมาล้างกัน ถ้ามีแต่เลวเสียจริงๆ แล้วมันก็เหมือนมูตรคูอยู่ในถ่าน จะไปทำอะไรมันก็อย่างนั้น แนะ มันหมดค่าหมดราคาแล้ว ที่ยังติดอยู่ พลิกไปทางไหนดีก็พลิกออกไปทางนั้นเสีย เป็นประโยชน์ นั่น นี่ คนดียังมี ไม่ใช่มีแต่คนชั่วที่เลวอย่างเดียว เป็นส้วมเป็นถ่านอย่างเดียว คนที่อยู่เหนือส้วมเหนือถ่านที่จะไปติดไปตียังมีอยู่ นี่ละพระพุทธรูปเจ้าสอนโลกท่านก็สอนอย่างนี้ คนที่เลวๆ พระองค์ไม่สอน

ใครจะไปฉลาดยิ่งกว่าศาสดาองค์เอกะ ที่นี้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านปฏิบัติท่านก็ปฏิบัติเป็นธรรม ท่านย่อมทราบ ความควรหรือไม่ควรท่านก็รู้เหมือนกัน ควรเทศน์ก็เทศน์ ไม่ควรเทศน์ท่านก็ไม่เทศน์ ปลอ่ยให้ไปตามบุญตามกรรมเสียเท่านั้นเอง มันเลวขนาดนั้นเดี๋ยวนี้ พระเหล่านี้ยิ่งเลวมาก ว่าจะไปชักจูงประชาชน มันชักจูงลงเหวลงบ่อไปแล้วเดี๋ยวนี้ มันไม่ได้ชักจูงในทางที่ดีที่ดี ก้าวเข้าไปวัด พระเหมือนโยม โยมเหมือนพระ ไม่มีอะไรผิดแปลกกันเลยแล้วรบกกันหาอะไร เข้าไปหาอะไรเข้าไปวัด เกิดประโยชน์อะไร วัดก็คือที่ดิน จะประดับประดาตกแต่งอะไร มันก็ออกจากอิฐปูนหินทรายเป็นเครื่องประดับ มันก็พวกเดียวกัน

ตัวของตัวเลวแล้วอยู่ที่ไหนมันก็เลว ถ้าตัวของตัวดีแล้วอยู่ที่ไหนดีหมด สำคัญอยู่กับการฝึกการปรับปรุงตัวเองดังที่ว่านี้ เราไปกรุงเทพสองสามวันกลับมาดูซิ ชัดถุกันชาวสะอาดสะอาด หัวใจมันได้ดูไหม นั่น เท่านั้นพอ มันไม่ได้ดูหัวใจ หัวใจให้มันสว่างาม อยู่ที่ไหนอยู่ไป ร่างกายนี้เป็นของสกปรกโสมนมอยู่แล้วเต็มตัวของเขาของเรา พออยู่ได้อยู่นอนตรงไหน นั่งตรงไหน ซึ่งเป็นสภาพเหมือนกันแล้วอยู่ได้ทั้งนั้น ไม่ขัดกันไม่เถียงกัน มันเถียงกันแต่กิเลส อันนี้ไม่สะดวก อันนี้ไม่สบาย อันนี้ไม่ดี อันนี้ไม่สวย แต่งเท่าไรสวยเท่าไรยิ่งเลวเท่านั้น นี่ในสายตาของธรรม

สายตาของกิเลสว่านี่สดสวยงดงามมาก เลื่อมพับๆ สถานที่หลวงตาบ้วนั่งอยู่เวลานี้เลื่อมพับๆ หอปราสาทบนสวรรค์สู้ไม่ได้ แต่ให้สายธรรมมาจับบีบนี้เลวยิ่งกว่าถ่านสกปรกยิ่งกว่าถ่าน สะอาดเท่าไรยิ่งสกปรกยิ่งกว่าถ่าน นั่นละสายตาของธรรม เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้ตั้งขึ้นจากสิ่งเหล่านี้ ที่กิเลสทั้งหลายว่าเป็นของดิบของดี มันเลว มันหลอกลวงสัตว์โลกให้จมอยู่เพราะสิ่งเหล่านี้แหละ ล้อ สายตานั่น เข้าไปถึงใจ ใจก็เป็นบ้า

ติดตันไปตาม อันนั้นก็ดี อันนี้ก็สวย อันนั้นก็งาม ดูตั้งแต่ภายนอก เจ้าของดีหรือไม่ดีไม่ดู คนเราถ้าต้องการเป็นความดีความดีแล้วให้ดูภายใน มันจะเคลื่อนไหวออกไปในกิริยา ทำทาง เริ่มตั้งแต่การคิด คิดผิดหรือคิดถูก ปรับปรุงตัวทันที ๆ พุดออกไปอันใดไม่เกิด ประโยชน์อย่างพุด ที่เกิดประโยชน์เข้าพุดไป มากน้อยตามควรแก่กาลเวลาหรือสถานที่ บุคคล เป็นอย่างนั้นนะ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า

อยู่ที่ไหนเห็นตั้งแต่เรื่องตกแต่งภายนอก มันไม่ได้สนใจตกแต่งภายในบ้างเลย นี่ที่เราสลดสังเวชเพราะอันนี้ โลกสั่งสมตั้งแต่ความสะอาดภายนอก คือความสกปรกของกิเลส มันประดับประดาตกแต่งให้เป็นของสวยของงาม มันงามอะไร หัวใจเสียเสียอย่างเดียว อะไรมันไม่มีงามทั้งนั้น ตกแต่งจิตใจให้ดีให้มีเหตุผล คิดดีหรือชั่วให้ดูตัวเอง เป็นบาป เป็นบุญดูตัวเอง เมื่อคิดดีแล้วพุดออกมาก็ดี กิริยาการทำทั้งหลายผิดหรือถูกดูเจ้าของ ตลอดเวลา นี่คือการรักษาตัวด้วยอรรถด้วยธรรม ถ้าไม่มีธรรมเตลิดเปิดเปิง จมไปเท่าไรก็ ยังไม่รู้ตัวว่าจม เรื่องกิเลสที่จะสอนคนให้รู้ตัวไม่มี นอกจากทำให้จมไปตลอด ถ้าธรรมแล้ว สะกิดตลอด ๆ ดังที่เคยพุดแล้ว

เราได้ภาวนาลงไป นิสัยใจคอเรามีจิตใจทำบุญศีลทานต่าง ๆ เช่น การให้ทานเราก็ เคยประจำ วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ให้ทานไม่สบาย นี่เป็นนิสัยของผู้ทำบุญให้ทาน รักษาศีลอะไร ๆ ก็ตาม เป็นของดี ๆ ด้วยกัน แต่พอเอาภาวนาจับเข้าไป เอาภาวนาเข้าไปในคน ๆ นั้นแหละ พอภาวนาเข้าไปจิตใจรู้เนื้อรู้ตัวขึ้นมา มองนั้นมองนี้เห็นผิดเห็นถูกของตัวเองขึ้นมา เพราะ ใจมันเปิดออกมาแล้ว อะไร ๆ ผิดถูกมันจะรู้ เริ่มรู้ ๆ ๆ แม้ที่สุดทานที่เคยให้ทุกวัน ๆ ซึ่งแต่ ก่อนไม่เคย ทำตามนิสัย แต่กลับไปรู้อีก การที่ให้ทานวัตถุแต่ละอย่างพิธีพิถันพินิจ พิจารณา นั้นเห็นใหม่ละ ทุกสิ่งทุกอย่างมันจะพินิจพิจารณา ละเอียดเข้าไป ๆ คนมีจิตต ภาวนาฝังใจ พอใจมีหลักมีเกณฑ์แล้วมันจะส่องออกไปภายนอก ผิดถูกชั่วดีมันจะรู้ตัวเอง ไม่ต้องมีใครสอน ค่อยรู้ไป ๆ

นี่เราพุดถึงเรื่องประชาชนชาวพุทธเราธรรมด ๆ แล้วพุดถึงเรื่องนักภาวนาด้วยแล้ว อย่าเอามาเทียบกันเลยเข้าใจไหม อะไร ๆ มันจะเป็นอยู่ในจิตกับธรรม เป็นของที่ละเอียด สุดยอด นี่ละเป็นเครื่องร้อยขนสัตว์โลกออกไป ท่านเอาธรรมอันนี้ ท่านไม่ได้เอากิเลสร้อยนะ ร้อยก็ร้อยลงข้างล่างกิเลส นี่ละท่านผู้มีธรรมท่านจึงละเอียดลออมากที่สุด มองดูกิริยา ทำทางก็เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ นั้นแหละ แต่จิตใจสว่างงามด้วยความแพรวพราว ความเฉลียว ฉลาด ความผ่อนใส ความบริสุทธิ์เป็นชั้น ๆ ขึ้นไป งามอยู่ตรงนั้นนะไม่ได้งามที่ไหน

ที่พักที่อยู่เป็นแคร์ก็อยู่ไป ตรงไหนอยู่ไปเถอะ กินอะไรกินไป พอเลี้ยงอัตภาพให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นเอง พอหลับนอนที่ไหนเอาทำไป แต่ภายในใจยาลดละนะ จะปรับปรุงจิตใจให้สว่างามันจะสว่างขึ้นที่นี้ เมื่อจิตใจสว่างามอยู่ไหนได้หมดดีหมด เพราะจิตพาดิอยู่แล้ว พวกกันจำเอา นี่มีแต่รุ่งงาม ๆ เป็นบ้ากับเรื่องสกปรกโสภณ โอ๊ย เราทุเรศนะ ที่เราได้เอามาพูดนี่คือเข้าไปเกี่ยวข้องกับโลก ถ้าเราไม่ได้เข้าไปช่วยชาติบ้านเมือง เราจะได้คละเคล้ากับสิ่งเหล่านี้ ทั้งหยาบทั้งกลางทั้งละเอียด ทุกอย่างคละเคล้าหมดเลย นอกจากจะนำมาพูดไม่พูด มันรู้หมดเห็นหมด โอ้โห โลกนี่มันสกปรกขนาดนี้นะ นุ่นฟังซินะ เอาธรรมเข้าไปจับ ๆ ตรงไหน ๆ จนเข้ากันไม่ได้ ๆ มีหน้าขำมันยังออกหน้าออกตาด้วยความดีด้านหาญธรรมอย่างหยาบโลนที่สุด คัดค้านต้านทานธรรม คัดค้านต้านทานผู้ทำดีทั้งหลาย เทียบคัตเทียบค่านเทียบโจมตี ดังที่เห็นอยู่เวลานี้เป็นยังงี้ นั่นละกองทัพมหาโจร กองทัพไฟบรรลัยกัลป์ กองทัพเวททักกำลังโจมตีอยู่ทั่วบ้านทั่วเมือง ไปที่ไหนมีแต่พวกนี้ ความดีชนิดหนึ่งไม่ทำ

เราเคยเห็นไม่ใช่หรือ เขาทำความดีเพื่อโลกเพื่อสงสารชาติไทยของเขา ทั้งการทำบุญให้ทานทุกด้านเขาทำ ขวนขวายมา เช่นการช่วยชาติบ้านเมืองด้วยโครงการอันนั้น สร้างแต่ความดีความดีใส่ชาติบ้านเมืองของตน พวกนี้มีแต่เทียบเทียบย่นเทียบเตะเทียบจูดเทียบเผาเหล็กไปหมด ใครไปทำความดีที่ไหนเทียบคัตค้านต้านทาน นี่ดูเอาในเมืองไทยเรานี้ พวกนี้หรือพวกที่จะเป็นสรณะให้โลกได้รับความร่มเย็น คือพวกหาทำลายตั้งแต่คนดี ความดีของคนที่เขาทำไว้นั้นหรือ ส่วนความดีมันไม่สนใจในตัวเอง ความชั่วทำวันยังค่ำอย่างองอาจทีเดียว อย่างไม่มียางอาย หน้าด้านที่สุดก็คือพวกนี้ เอ้า เทียบกันชื้ออยู่ในเมืองไทยด้วยกัน

เราพูดมันสลดสังเวชนะ เพราะเราพูดเราไม่ได้ก่อกรรมก่อเวรกับผู้ใด พูดตามธรรมดาตามธรรม ผิดถูกชั่วดีพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะไม่เคยมีอะไรกับสิ่งใดในโลกนี้ พูดเรื่องสมมุติใจเราไม่ได้เป็นสมมุตินี้แหละ มันก็พูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยของกิริยาของสมมุติที่แสดงมายังงี้ พูดได้หมดถ้าจะพูดนะ ถ้าไม่พูด เเฉย แน่ะ ก็มีเท่านั้นเอง ไม่มีได้มีเสียกับสิ่งเหล่านี้แหละ ขอให้พี่น้องทั้งหลายพากันพิจารณา มาวัดมาวาก็อย่ามาเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ มาเทียบนู่นเทียบนี้ เถอนั้นเถอนี้ ดีไม่ดีมาตรวจราชการพระ พระเหล่านี้เป็นยังงี้ เจ้าของยิ่งกว่าหมาไม่เห็นดูตัวเอง เข้าใจหรือ ไปละไปตรวจดูพระวัดนั้นเป็นยังงี้วัดนี้เป็นยังงี้ พระองค์นั้นเป็นยังงี้ พระองค์นี้เป็นยังงี้ เราเลยยิ่งกว่าลิงทำไมไม่ดูเจ้าของบ้าง นี่ถ้า

ว่าไปตรวจก็ตรวจอย่างนั้นซิ ตรวจตัวเองไม่ใช่ตรวจคนอื่น ไปดูพระท่านอะไร ดูตัวเองที่เป็นอันธพาลในหัวใจของตัวเอง แล้วก็แผ่สายไปกระทบกระเทือนกับคนอื่นมันดีแล้วหรือ

มาวัดมาวดูชื่อกิริยาทำทางของการประพฤติปฏิบัติของพระท่านทำอย่างไร เฉพาะอย่างยิ่งวัดป่าบ้านตาด เอ้าดูเอา แล้วอันใดที่จะเป็นคติให้นำไปเป็นคติเอง ความดีอยู่กับเราทุกคนที่ชวนชวาย และความชั่วก็อยู่กับตัวของเราที่พอใจสร้างมันขึ้นมา มันก็เผาตัวเองนั่นแหละ พวกมันจำให้ตึนะ เอาละพอ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th